

[Lise Østergaard]

middag, når de, lad mig kalde det løse midler, kan fordeles. Den fordeling havde ikke fundet sted på det pågældende tidspunkt, og derfor var de forudsætninger, som kulturministeren nu gør gældende, ikke til stede på det tidspunkt. Det skulle dog ikke, synes jeg, hindre os i at rejse problemet på det grundlag, som forelå, og naturligvis med henblik på, at vi på et senere tidspunkt, som jo nu er indtruffet, vil få de fuldstændige oplysninger forelagt i kulturudvalget.

Der er jo netop sket det, at man for nogle teatres vedkommende er gået over til ad hoc-tilskud for lige at holde dem gående, ganske vist med svækket blus, som kulturministeren siger, og jeg kan ikke forstå, at kulturministeren kan finde det tilfredsstillende.

Den tankegang, som ligger bag vores forslag, og som flere i deres indlæg har efterspurg, er jo simpelt hen den, at vi ikke ønsker, at der fra statens side skal anvendes færre midler på egnsteatrene i den venteperiode, vi er inde i, indtil den nye teaterlov kan træde i kraft, og hvor vi har haft mulighed for at få indflydelse på ordningen. Der er jeg ganske enig i kulturministerens analyse af problemet; den stod også ganske klar for den forrige regering.

Forholdet er jo nemlig det, at i det omfang – og det er sandelig blevet skærpet i den nye regerings tid – for få kommuner i forhold til det forventede påtager sig værtskabet for et egnsteater, kommer netop den situation, at nabokommunerne køber forestillinger løst. Teatrene er villige til at yde dem, for de er nødt til at tjene penge, og derved får denne ordning – og dér giver jeg fru Mette Madsen ret – som var udmærket i sin tanke, da den blev gennemført for nogle år siden, en forkert virkning, for da bliver det simpelt hen en straf til den kommune, der har påtaget sig værtskabet i forhold til nabokommuner, der kan købe forestillinger løst.

Det er simpelt hen en effekt, som har vist sig, og som man må rette på. Det synes jeg ikke man skal bebrejde nogen. Ordningen ville have fungeret efter sin hensigt, hvis et betydelig større antal kommuner havde påtaget sig værtskab, og denne skævvridning har altså vist sig i en situation, hvor for få kommuner har villet det. Vi så jo meget tydeligt problemerne også i Københavnsområdet, og det er helt klart, at det er problemer, der må løses i den nye teaterlov.

Men kulturministeren må dog give mig ret i, at en ad hoc-tildeling af forskellige pæne beløb ikke giver den tryghed for teatrenes virksomhed, som egnsteaterloven forudsatte. Jeg vil meget gerne i kulturudvalget have oplysning om, ikke blot hvorledes kabalen gik op i år med fordelingen af de løse midler, men også hvorledes man forestiller sig at sikre de pågældende teatre til næste år. For det, vi ønsker, er at skabe sikkerhed for, at disse egnsteatre kan komme igennem, indtil vi finder veje og midler til at sikre deres funktion på en måde, som det var hensigten med den lov, der blev behandlet for nogle år siden.

Til fru Annelise Gotfredsen vil jeg sige, at jeg vel med disse bemærkninger allerede har gjort det klart, at der ikke er tale om kompenserende besparelser, idet det netop har været hensigten, at der ikke skulle spares, men at midler, i det omfang de er frigivet ved en egnsteaterordnings nedlæggelse, skulle anvendes til at støtte og forebygge, at nye egnsteatre kommer i vanskeligheder til næste år.

Fru Annelise Gotfredsen og fru Mette Madsen kom lidt ind på ideen med teatrene. Der er for mig ikke nogen som helst tvivl om, at børneteatrene og de opsøgende teatre giver teateroplevelser af en art, som vi ikke kan undvære. Man behøver bare én gang at have været tilskuer sammen med en større flok 3–6-årige børn, hvoraf ikke ét barn skulle ud at tisse i en forestilling, der varede halvtredssindstyve minutter, og hvoraf ikke ét barn ønskede at komme ud, til trods for at der var ulidelig varmt i det pågældende lokale – en situation, som bestemt ikke er ønskelig – for at indse, at når en flok så små børn kan sidde med øjnene klistrede til scenen og med kroppen følge med i de begivenheder, der sker, har vi dér en teateroplevelse af forberedende art, som bestemt ikke, fru Mette Madsen, skal træde i stedet for de små børns adgang til de virkelige teatre, men som skal tale et sprog til dem, som gør, at de får appetit dertil, og som skal give en parathed for teateroplevelser hos børn fra miljøer, hvor teaterbesøg måske ikke er så selvfølgelig, at de ellers ville have fået en sådan forberedelse.

Yderligere er det helt klart, at denne ordning har givet os mulighed for at supplere skolens i overvejende grad intellektuelt præ-